

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 115/2010-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť akad. arch. J. M., P., Česká republika, zastúpenej advokátom JUDr. M. K., P., Česká republika, vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 12 ods. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd proti Okresnému úradu N., odboru pozemkovému, poľnohospodárstvu a lesného hospodárstva a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť akad. arch. J. M. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. februára 2010 doručená sťažnosť akad. arch. J. M., P., Česká republika (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 12 ods. 2, čl. 20 ods. 1,

čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) proti Okresnému úradu N., odboru pozemkovému, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva (ďalej len „okresný úrad“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka si 4. decembra 1992 uplatnila na okresnom úrade nárok na vydanie nehnuteľností podľa zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších prepisov. Išlo o reštitučný nárok po pôvodnom vlastníkovi Ing. J. M. (otcovi sťažovateľky).

Okresný úrad rozhodnutím č. j. 2000/00067-522/92-R-II z 24. januára 2000 sťažovateľke čiastočne priznal právo na vydanie nehnuteľností, tieto jej aj vydal a čiastočne jej toto právo nepriznal z dôvodu nemožného vydania niektorých požadovaných pozemkov a odkázal ju na právo na náhradu za tieto nehnuteľnosti.

Sťažovateľka uvádza, že do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu nebolo okresným úradom rozhodnuté o náhrade za nevydané nehnuteľnosti napriek tomu, že to žiadala a viackrát urgovala.

Vychádzajúc z uvedených skutočností sťažovateľka žiadala vydať nález, ktorým ústavný súd vysloví porušenie označených základných práv zaručených ústavou a práv zaručených dohovorom a dodatkovým protokolom nečinnosťou okresného úradu, uhradí jej vzniklú nemajetkovú ujmu v sume 27 500 € a prizná jej primerané finančné zadostučinenie v sume 1 501 608 €, t. j. spolu 1 529 108 €, podľa znaleckého posudku a podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej

zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva zaručeného v čl. 12 ods. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy, práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu nečinnosťou okresného úradu.

Významnou ústavnou podmienkou limitujúcou rozhodovaciu právomoc ústavného súdu v konaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby vyjadrenou v čl. 127 ods. 1 ústavy je, že o ochrane základných práv alebo slobôd sťažovateľky, porušenie ktorých pred ústavným súdom namieta, nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zaoberal tým, či účinnú ochranu práva, ktoré sťažovateľka vo svojej sťažnosti namietala, neposkytujú všeobecné súdy na základe takých právnych prostriedkoch nápravy, ktoré je možné súčasne považovať za účinné právne prostriedky ochrany namietaného porušenia jeho práva (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Podľa § 7 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v občianskom súdnom konaní súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány.

Okresný úrad ako orgán samosprávy patrí do sústavy orgánov verejnej správy. V zmysle § 244 ods. 2 OSP v správnom súdnictve preskúmavajú súdy zákonnosť rozhodnutí a postupov aj orgánov samosprávy, pričom postupom takéhoto orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť. Podľa § 250t ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť.

Z citovaných právnych záverov vyplýva, že vo veci bola daná právomoc všeobecného súdu v správnom súdnictve rozhodovať o nečinnosti orgánu samosprávy, ktorým je aj označený porušovateľ práva. Túto právomoc všeobecného súdnictva nemožno nahradiť konaním pred ústavným súdom.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádzala, že využila možnosti na dosiahnutie nápravy (požadovanie vydania rozhodnutia a jeho viacnásobná urgencia), z jej obsahu však vyplýva, že nepodala žalobu podľa § 250t OSP.

Vychádzajúc z týchto právnych záverov a skutkového stavu dospel ústavný súd k záveru, že vo veci sťažovateľky nie je daná jeho právomoc, a preto sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2010